

Otthonunk a gyülekezet

Sokat gondolkodtam azon, hogy megírjam-e a saját érzéseimet arról, hogy milyen otthont jelent számomra ez a templom és ez a közösség. De ami a Nagytemplomi Gyülekezet életében 200 év, az az én életemben most pont 50 esztendő. S az ember ilyenkor óhatatlanul is egyfajta mérleget készít arról, hogy ki is ő, mit is szeretne, boldog-e, jó helyen van-e és hogy hogyan tovább...?

24 éve vagyok tagja ennek a Gyülekezetnek, s jó ideje már annak is, hogy otthonomként tekintek erre a közösségre. Mitől vagy miért? Költői és mégis nagyon izgalmas kérdések.

Talán leginkább azért, mert itt lettem hitemben felnőttn. Konfirmáltam ugyan 12 évesen a szülővárosomban, Sarkadon, de jó ideig a hit csupán egyfajta szokásrendszer volt az életemben. Nem is emlékszem valójában arra, hogy mikor tértem meg... Azt viszont tudom, hogy a református gyökerek, a nagyszülői és szülői példák, a gyülekezethez tartozás családi szokásai és hagyományai olyan erősen hatottak rám, hogy huszonévesen végül is meghallottam egyszer Isten engem váró hívását és döntöttem mellette!

Így nem volt kérdés, hogy amikor elhagytam a szülői házat, s egy idegen városba, majd később ide, Debrecenbe költöztünk, az első utam mindig a helyi gyülekezet felé vitt. Ma is jól emlékszem arra a pillanatra, amikor 24 évvel ezelőtt egyháztagnak jelentkeztem be a mostani Nagytemplomi Lelkészi Hivatal irodájába. Mert otthont kerestem egy akkor még idegen városban...

Mert otthon számomra az a hely, ahol családtagként várnak. S ahol családtagként figyelnek rám. Tudnak velem örülni és nem közömbösek a könnyeim iránt... Ahol számítok, amely közösségből nem tudok kiesni és ahova mindig vissza tudok térni. Mert nem csak a hibáimat, a velem együtt járó nehézségeket látják meg a személyemben, hanem a mögötte húzódó őszinte vágyakat és tiszta érzéseket is... Ahol nem tudok hibázni olyan nagyot, hogy ne szeressenek... és ahol éppen emiatt biztonságban lehetek és ráadásul még szabadon is szárnyalhatok!

S amely családba az ember beleszületik, ott is kell(ene) felnőnie. Nekem tágabb – és mivel egyedül élek a városban, szűkebb értelemben a Református Egyház, s most ez a gyülekezet a családom. És mit szeretne átadni mindenkinek a Szeretteinek, mint a legfontosabb útravalót? Nem mást, mint a boldog élet titkát. Amelyhez igenis kevés kell... csupán a feltétel nélküli szeretet megélése és adása, a bizonytalan jövő iránti aggodalom legyőzése, az élet viharában is való helytállás, a megbocsátás képessége, az alázat gyakorlása, az újrakezdés lehetőségében való töretlen hit, a bátorság felvállalása, egymás terheinek hordozása, a hit tüzének ébren tartása... ahogyan mindezt tanuljuk egy gyülekezeti közösségben. Azok között és Azokkal, Akik közé Isten helyezett bennünket.

Ezt a helyet kerestem, keresem mindig és én magam is ilyen otthonná szeretnék válni mások számára! S ahogyan egy családban is mindannyiunknak megvannak a saját feladatai és szerepei, úgy kellett megtalálnom a magamét is ebben a Gyülekezetben! Gyülekezeti munkásként kezdtem és ma - a Nyitott Ajtó Szociális Központ vezetőjeként - végtelenül hálás vagyok Istennek azért, hogy hosszú ideig gyakorolhattam, tapasztalhattam és próbálgattam magamat családlátogatások, közösségszervezés és a különböző korosztályok között végzett segítő munka során mielőtt még a mostani helyemre kerültem volna. Az akkor még önkéntesekből álló Nyitott Ajtó Otthon tagjaitól hallottam először az egyik életemet végig kísérő mondatot, miszerint a Nyitott Ajtó Otthon a szeretet gyakorló terepe! S milyen igaz is ez a megfogalmazás! Mert mi más lehetne a legbiztonságosabb gyakorló helyünk, mint az a hely, amit az otthonunknak tartunk?

Emlékszem, gyermekkoromban a konfirmációs órákon gyakorta elhangzott a jövőre nézve az útmutató: ha nem tudod majd mit tegyél, tedd fel magadnak a kérdést: Mit tenne Jézus? Felnőttként ma már inkább azt kérdezem meg döntési helyzetekben magamtól és másoktól, amit Jézus így fogalmaz meg a Máté evangéliumában: „Amit szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük...” (Mt 7,12) Na, ezeknél a kérdéseknél derül ki valójában, hogy hol is tartok a hitbeli felnövekedésben...?

Jézus a kereszthalálba ment értem... én a tűzbe ugranék az Egyházaért és ezért a Gyülekezetért! Nem azért, mert hibátlan, vagy mert tökéletesen működik, vagy mert mindig vonzó és hiteles... hanem mert valami csoda folytán... az otthonomná és a családomná vált ez a hely. S az ember egy otthonban rendszerint azért szereti a családtagjait, mert hozzá tartoznak azok, akiket a családjába kapott. Szereti akkor és annak ellenére is, ha nem mindig a számára tetsző dolgot mondják, vagy teszik. Pusztán azért, mert az övéi. Nyilván egy gyülekezetben, egy egyházban ezt időnként nehezebb megélnünk, de nem lehetetlen!

Igen, tűzbe ugranék ma is ezért a helyért, de míg erre nem lesz szükség, addig azzal szolgállok, amim van és amit elszámolásra kaptam Istentől. Temettem már el rövid időn belül két szülőt, kellett már újra kezdenem egy válást követően az életemet, voltam rákos beteg, bővülködtem már örömeimben és anyagi javakban is, de jól ismerem a szenvedés és a nélkülözés mélységeit is... Sokat tanultam, s amit már megtanultam, azt szeretném gyakorolni és együtt tovább mélyíteni másokkal. Időnként talán már jobban megértem a hitbeli dolgok összefüggéseit, az élet törékenységből fakadó értékét, jobban értekelem a jelen lehetőségét és tapasztalatból tudom, hogy a mi Istenünkkel semmi sem lehetetlen! Naponta megélem, hogy Isten szeretetében lenni öröm még akkor is, ha időnként nincs minden a helyén az életemben.

Jól emlékszem, amikor a Nyitott Ajtó Otthon működéséről már az intézmény vezetőjeként írtam a szakdolgozatomat. Úgy, hogy előtte való hetekben temettem az Édesapámat, majd három hónapon belül az Édesanyámat... S hogy döbbenetes volt leírni ... az Igét, melyben Jézus a keresztfán így szólt: „Asszony íme, a te fiad! Azután a tanítványhoz szólt: Íme, a te anyád!” (Jn 19,....) Igen, egy otthont kaptam ebben a gyülekezetben. Szülőket, testvéreket, közeli- és távoli rokonokat, melegséget, nehézség idején imádságokat és cselekvő segítségeket, az örömeim elhordozásában pedig velem együtt örülni tudó rokonokat. Akikkel összeköt egy láthatatlan szál... hogy egyek vagyunk Krisztusban!

A történetem bevezetőjében feltettem magamnak néhány kérdést, melyekre a választ is tudom. Nem minden kérdésemre van most még pontos válaszom. De azt igenis tudom, hogy Krisztus tanítványa vagyok! Tökéletlen, botladozó, ahogyan Pál apostol fogalmaz: „... Krisztus Jézus azért jött el a világba, hogy a bűnösöket üdvözítse, akik közül az első én vagyok.” (1Tim 1,15) Sokféle vágyam van még, amit szeretnék megvalósítani és megélni. De mindezeket úgy, hogy közben nem felejtsem el, hogy Kié vagyok, mi mindent köszönhetek Neki és hogy Hozzá készülök már most is... S mivel rengeteg szolgálatot látok magam előtt Isten országának az építésében, már csak ezért is boldog vagyok, mert talán szükség van rám... S kétségem sincs afelől, hogy ott vagyok, ahol lennem kell! És hogy hogyan tovább? Elfogadom, hogy ezt nem egyedül kell majd eldöntenem. Ami döntést nekem kellett meghoznom, azt meghoztam már és naponta igyekszem meghozni: felmutatni, átadni azt az örömhírt, hogy a vérségi családomon és a fizikai otthonom kívül van egy lelki családom és egy lelki otthonom is, s hogy ez az élmény bárkié lehet, aki Krisztust keresi!

Bármilyen falak által határolt területből válhat otthon. Kiváltság, hogy én épp a Nagytemplom falai között is megtaláltam ezt a helyet, s ezt őszinte hálával köszönöm meg naponta Istennek! S ha egy 200 évesnek kívánhatok, akkor az az, hogy őrizze meg „fiatalságát” és legfőképpen a küldetését! Vonzóan

tudjon kivilágozni a város épületei közül nem csak a maga nemében egyedüli szépségével, hanem az egyik legfontosabb küldetésével: mindig tudjon el- és befogadója lenni azoknak, akik otthont keresnek!